

sion; thi Landet havde i dette Stieblik intet andet Organ end netop Rigsdagen; men nu har jo Rigsraadet sit Folkething, og Rigsraadets Folkething er ligeoverfor dette Folkething Organet for Monarkiets Fællesansliggender. Det maatte altsaa ansees for en skjæv Opfattelse, naar man ikke tog Hensyn dertil. Dette vilde være urigtigt handlet af den Regjering, der maaskee ikke havde Andet end Mistillid i dette Folkething, men derimod havde Tillid i Rigsraadets Folkething — dette kunde jo være — og derfor har det, at der har fundet Valg Sted til Rigsraadets Folkething, ikke kunnet Andet end udøve sin Indflydelse paa den midlertidige politiske Stilling, som man paa Grund af de særlige Forhold tidligere fandt det rigtigt i Fædrelandets Interesse at indrømme Rigsdagen. Jeg er overbevist om, at min ærede Kollega Krigsministeren lader sig det være magtpaaliggende efter bedste Evne at afhjælpe de stedfindende Mangler. Han er ikke af de Mænd, der ere veltilfredse med deres egen Gjerning og som sige, at selvgjort er velgjort; han anvender tvertimod en streng Kritik paa sin egen Virksomhed, og hans Formaal er ved en stadig Anvendelse af denne Selvkritik at see at faae afhjulpent saa mange af de stedfindende Mangler, som muligt, og at arbejde trostigt paa, at Armeen kan sammenarbejdes og blive bestaendigt mere og mere kampdygtig. Jeg er overbevist om, at han villig vil indrømme de Mangler, som det har vilst sig have fundet Sted, og at han ikke vil lægge noget Skuld derpaa, men at han tillige vil vise, hvor oprigtigt og redbeligt han har stræbt at afhjælpe enhver Mangel, der er kommen til hans Kundskab. Bevist herfor vil foreligge, naar, hvad jeg haaber vil skee om ikke atskil lang Tid, Rigsraadet sammenkaldes, til hvilken Tid da disse Underfølgelser, jeg har omtalt, vilde være endte, og hvor saa den hele Sag kan foreligge til en langt klarere Bedømmelse, end nu i dette Stieblik, forsaavidt man ikke vil holde sig til de store Hovedspørgsmaal, men derimod gaae ind paa enhver enkelt Anke. Jeg skal med Hensyn til de omtalte Studer blot bemærke, at de Studer, der vare i Aarhus, skulde, saavidt jeg veed, til Fredericia, og Skibet skulde nok til Korsør og bruges til Troppetransport.

Det kan være, at det ærede Medlem har Ret i, at Studene desuagtet burde være gaaede med dette Skib, men det kan ogsaa være, at det var saameget om at gjøre at faae det anvendt til Troppetransport, at det var bedre at lade Dampskibet gaae sin Vej og Studene deres Vej. Der vil saaledes være mange enkelte Punkter, som man maa være fuldstændig inde i for at kunne give nøjagtige Oplysninger. Et maa jeg endnu tilføje, at Hvem der har at gjøre med saa stor en Huusholdning, som en Armee medfører, hvor Personernes Antal voxer i den Grad, som Tilfældet er her, maa man indrømme en ikke ringe Deel Misgreb, man maa indrømme, at ikke saa faa Urigtigheeder kunne finde Sted; det vilde være ubilligt, om man ikke vilde gjøre en saadan Indrømmelse, da det vilde overstige de bedste Kræfter at leve Noget, der var komplet frit for Mangler.

Tscherning: Jeg skal ikke forfølge denne Sag videre; jeg troer, at det Meste af hvad der her er kommet frem, ikke hører hjemme paa dette Sted, men da det nu er kommet frem, skal jeg dog, for at det ikke skal staae svævende i Luften, hvilken Mangel paa virkelig Indsigt og Erkjendelse her er lagt for Dagen, omtale et Par Enkeltheder. En af de Gjenstande, der ere blevne berørte og berøres jævnlig, ere de store Klagemaal over, at Tropperne have staaet i Dannevirkstillingen og savnet den fornødne Forpleining. Enhver veed nu, at Byen Slesvig ligger ikke to Mil fra den yderste Ende af Dannevirkstillingen, og at Slesvig var fuld af Magasiner; altsaa var der ikke Andet at gjøre for Tropper, som savnede Proviant, end at tage ind til Slesvig og hente den. Den Troppeafdeling og de Soldater, der ikke kunne finde paa at gjøre dette selv, de vilde i hele den vide Verden komme til at lide Sult; thi der kan ingen Intendantur i Verden bringe enhver Mand hans Flæsk og hans Kjøb, der kan ingen Intendanturlevering gaae for sig ved de særlige Afdelinger, de særlige Korps. Jeg kan udtale dette her med saa meget større Ret, som jeg i Rigsraadet har advaret mod den Ordning, man gif ind paa ved Hæren i den Retning, og har forudsiget, at vi vilde, naar vanskelige Forhold indtraadte, komme til at